

Omfamnande strukturer

Konstnären och arkitekten Gunilla Bergström från Göteborg visas just nu på Teatergalleriet. Med stor elegans ringar hon in den lilla beståndsdelens stora betydelse och visar att de små metropolerna inte skiljer sig nämnvärt från de stora, skriver Sebastian Johans.

Gunilla Bergströms utställning på Teatergalleriet har en pedagogisk uppbyggnad. Fem olika installationer bildar en levande helhet som omfamnar betraktaren. I rummets mitt står tre objekt av plywood i mjukt rundade former som för tankarna till atomer eller celler betraktade med mikroskopets klarsyn. På en fondvägg sitter ytterligare några träformationer som en spegling av de större i rummets centrum. Som en flank av banderoller hänger ett antal foto-

KONST

TEATERGALLERIET
Gunilla Bergström

(t o m 5/3)

grafier tryckta på ett tunt tyg. Bilderna föreställer bland annat bikupor, husvagnsparkeringar och högar av sten och ruttnade äpplen. Saker som bygger upp och river, allt måste få plats.

DE STORA OBJEKTEN knyter an till Gunilla Bergströms tidigare verk som ofta har hängt i rummet. Flera av dem är fästade vid trådar som rinner ut över golvet som om de vore nedklippta mobiler eller kanske biologiska marionettdockor som mitt i en celledelning har fallit ihop och blivit liggande.

Det känns att Gunilla Bergström

är arkitekt och intresserad av rumslig struktur. Tidigare har hon utforskat organiska rumsligheter som kokonger och bisamhällen. Ofta har hon fokuserat på den inneslutande ytan och bara antytt vad som finns under den. I utställningen på Teatergalleriet är det snarare hålligheten därunder som ägnas uppmärksamhet. Som om någon slagit ut väggarna eller betraktaren fått röntgensyn. Vi ser ytor som inte syns men som ändå fyller en funktion. Den lilla cellen eller vrån förefaller vara anonym och intetsägande, men i sitt sammanhang är den unik och oundgänglig. Varje del har sin givna plats i ett större system.

Det finns en säregen rytmik i Gunilla Bergströms skulpturer. På ytan stilla och vitt, nästan statiskt, men strax därunder är pulsen stark

OBJEKT. Gunilla Bergström ställer ut på Teatergalleriet.

FOTO: PELLE JOHANSSON

och dunkande. Betraktaren måste ge utställningen lite tid. Sätta sig ner i en fönstersmyg och låta blicken glida mellan objekten och fotografierna. Känna parallellerna mer än att tänka dem.

RUMMETS BLICKFÅNG, de stora objekten, är döpta efter metropolerna Paris, London och New York. De organiska samhällena på foto-

grafierna, bikuporna och den ruttande frukten reflekterar de stora mänskliga. Och samtidigt kunde objekten vara enorma förstoringar av enskilda celler.

Gunilla Bergström sätter elegant likhetstecken mellan olika system och visar att de bara är delar av samma stora.

Sebastian Johans

sebastian.johans@unt.se